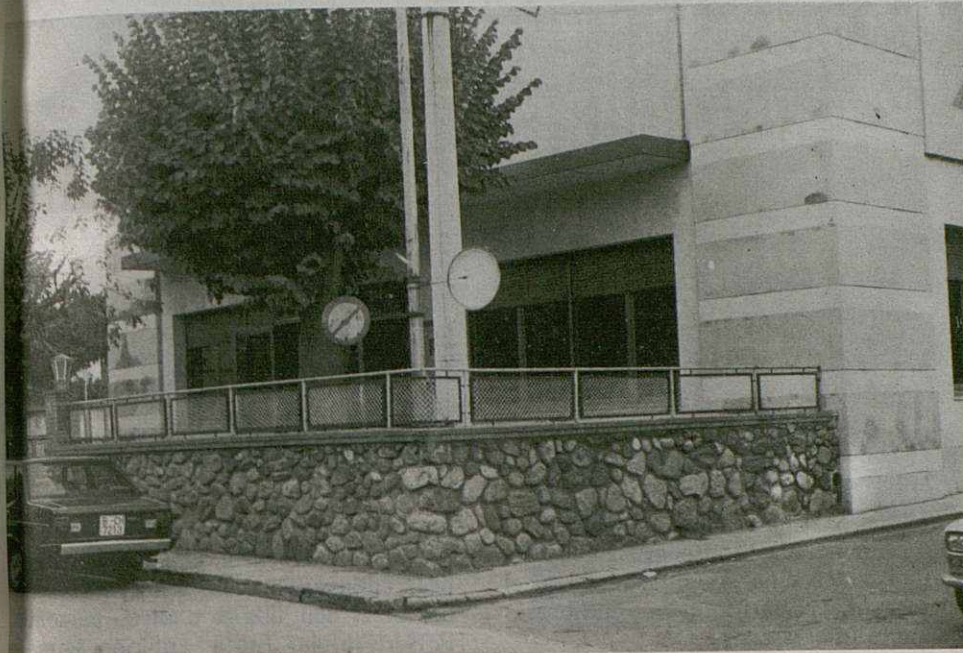

El bingo de la discòrdia

L'autorització del joc està plantejant arreu situacions polemiques i ben variades. En uns llocs, tal és el cas de les poblacions que no han estat beneficiades amb la concessió de llicència d'instal·lació de cassinos, desengany. En altres, és el cas de les localitats si beneficiades, esperança i optimisme. A les més, maldecaps i molts problemes.

El bingo, primer dels jocs autoritzats fins ara, està arrelant molt fort després dels anys de prohibició. Tan fort que s'està convertint fins i tot en un seriós enemic per molts ciutadans i això, evidentment, no és. Tothom té dret a disfrutar com vulgui i el joc és una forma més d'oci. Ara bé, no es pot acceptar, a la contra, que el joc es converteixi en un entrebanc.

A l'Ateneu de Sant Celoni -únic lloc on el poble es podia reunir lliurement- ha instal·lat un bingo que ja funciona des de fa uns dies. És inadmissible. Aquest cas pot ocórrer a qualsevol lloc, doncs els locals públics a les nostres poblacions són molt limitats. És el principal problema que planteja avui el joc: s'instal·la als llocs on el poble ha de fer la cultura. No cal dir que la cultura és prou ampla i es fa de moltes maneres. Santi Santamaria ha fet el reportatge.

L'ATENEU: 50 ANYS D'EXISTÈNCIA

L'entitat va néixer uns quants anys abans de començar la guerra civil i va ser fundada mercès a uns senyors de la vila que hi varen donar una empena econòmica molt gran. Aquest és el motiu pel que l'Ateneu té propietaris encara que també existeixen els socis fundadors. Cal dir que els palcos són privats i ens enganyariem nosaltres mateixos si no diguéssim que els propietaris eren els cacics del poble, la qual cosa era lògica, ja que tothom no disposava dels mitjans econòmics suf-

icients, en el seu moment, per adquirir unes participacions que més endavant els donarien un gran poder decisiu amb les qüestions transcendents del desenvolupament i futur de l'ATENEU.

En passar al decenni dels «60» l'Ateneu va notar un canvi extraordinari. Així com fins llavors els joves de les rodalies venien a Sant Celoni, varen començar un bon nombre d'aquests a cercar nous locals com el Centri Club de Granollers on la música «Beat» sonava amb molta força mentre a l'Ateneu encara seguien ballant «paso-

dobles». Els joves cercaven noves maneres d'esbarjo i el desenvolupament social, amb la proliferació dels mitjans de comunicació i el major poder adquisitiu anaren desfessant l'Ateneu. Tot i aquest procés continuava omplint de gom a gom les «Sesiones de baile».

El fenomen «Discoteca» apareix a casa nostra pels anys 70, és a dir una mica retrassat si ho comparem amb altres llocs. El jovent més «progressista» va passar-se tot al «Soul-Club» mentre l'Ateneu continuava amb la mateixa línia de sempre: el ball podríem dir-ne familiar, —els joves ballaven i la família els mirava satisfeta o no dels palcos estant—. Malgrat els esdeveniments els perjudicis no eren greus i la Societat es mantenia molt bé, però, quan va obrir-se la segona «discoteca» anomenada «Auditorium-127» que ja tenia molta més capacitat que l'existent va notar-se un descens a l'assistència de joves.

I és de llavors ençà quan comença a perfilar-se la crisi dins l'entitat, crisi majorment econòmica que no han pogut superar fins el dia d'avui. Els darrers anys el ball l'han tocat dos quintets i els darrers temps només un. També les gales tant de «Festa Major» com de Pasqües, Reveillons, Revetlles fins aquest moment importants varen anar decreixent. Cal remarcar que la Festa Major se celebrava a l'envelat i degut a les discoteques i potser a la manera massa lucrativa i poc popular que s'organitzava es va anar esmortint fins a produir un greu dèficit econòmic que va produir que desaparegués.

1977: ESCLATA LA CRISI

La cada vegada menor assistència de públic a les sessions de ball augmentà el dèficit econòmic, el que, juntament amb els calés que s'havien de tornar del préstec, va fer que els horitzons futurs de la societat es possessin molt negres.

Llavors l'actual president, Sr. Reberter, va posar-se en contacte amb diferents persones de les dites «forces vives» del poble bo i demanant-lo ajuda, que